



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

## ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδῳ Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-  
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ  
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.  
Πανᾶ — Ἀδόλφου Βελῶ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ. — Ἀλεξάνδρου  
Παπαδοπούλου: ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ, διήγημα.

## ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

## Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ



Τῷ ἐπέβαλλε σιωπὴν διὰ ψυχροῦ βλέμματος (Κεφ. Η')



ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ  
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

(Συνέχεια)

Ἦκολούθησε τὰ ἴχνη, ἀτινα διηυθύνοντο πρὸς τὴν λίμνην καὶ ἔφθανον μέχρι τῆς λέμβου. Οἱ συντεθλασμένοι σχίνοι ἐδείκνυν τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθησαν ὁ ἀνθρωπος καὶ ἡ λέμβος.

Ὁ φύλαξ ἔλυσε τὸ ἀκάτιον καὶ διατρέξας ὅπερ καὶ ὁ Πέτρος Κερανδάλ διάστημα, ἔφθασεν εἰς ὃ μέρος εἶχε ριφθῇ τὸ πτώμα τοῦ Νοέ. δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ προχωρήσῃ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀναποφάσιτος μὴ γνωρίζων πρὸς ποῖον μέρος νὰ στραφῇ. Ὁ ἄλλος εἶχεν ἐκεῖ σταματήσει.

Πλατύφυλλοι νυμφαῖσι ἐκάλυπτον τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ πατήρ τῆς Ζουάννας. Τὸ ἔλος ἐτήρει τὸ μυστικόν του. Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ὀρθῶς εἶχεν ὑπολογίσει. Ὡς ἐκ θαύματος μόνον θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀναζητήσῃ ἐκεῖ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἐν τούτοις ὁ φύλαξ παρετήρησε συστάδα νυμφαῖων συντετριμμένων, τοῦτο ὅμως δὲν ἐπροξένησεν αὐτῷ ἐν ἀρχῇ ἐντύπωσιν. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὄχθην, προσέδωσε τὴν λέμβον καὶ ἀπῆλθε διὰ τοῦ δάσους Σαῖν Ζιλδὰς.

— Δὲν ἠπατήθη, ἐσκέπτετο, ἦτο κάποιος Κερανδάλ, ἀλλὰ ποῖος;

Δὲν ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ αὐτὸν αἰφνης ἐν τῇ νυκτερινῇ του ἐκδρομῇ. Οὐδὲν ἐν τούτοις δι' αὐτὸν εὐκολώτερον· ἀλλ' ὁ φύλαξ συνεδέετο πρὸς τοὺς κυρίους τοῦ Πενοὲ διὰ δεσμοῦ, ὃν δὲν ἤθελε νὰ διαρρήξῃ.

Ἐγεννήθη πρὸ τριακονταετίας ἐκ τοῦ ἔρωτος νεκρᾶς βουκόλου καὶ τινος ἐπιστάτου τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς, ὅστις δι' ὑποσχέσεων ἐξηπάτησε τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἣν εἶτα ἀπελθὼν ἐγκατέλειπεν. Ἡ δύστηνος βουκόλος ἀπέθανεν ἐκ τῆς θλίψεως ἀρήσασα ἔρημον καὶ ἀπροστατεύτον τὸν καρπὸν τοῦ ἐφημέρου ἐκείνου δεσμοῦ.

Εὐτυχῶς ὅμως οἱ Κερανδάλ ἐκ συμπαθείας ἀνέλαβον τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου πλάσματος.

Ἀνέθρεψαν αὐτὸν εἰς Πενοὲ· τόσῳ δὲ ἰσχνὸς καὶ λεπτὸς ἦν, ὥστε ἐπωνόμασαν αὐτὸν Σακορράφην, καίτοι τὸ βαπτιστικὸν ὄνομά του ἦτο Ζεαννῖνος, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς του, ἣτις ἐκαλεῖτο Ζεαννία.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν στρατευσίμων ἀπήλλαξαν αὐτὸν διὰ τὴν ἀπίστευτον ἰσχύνητά του, καίτοι αὕτη κατ' οὐδὲν ἡλάττου τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ. Εἶχεν

ὄντως σιδηρὰν ὑγείαν, καὶ ὠδοιπόροι ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.

Ὁ Σακορράφης, ἀνατραφεὶς οὕτω τυχαίως, τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ κόσμου ὅλου, κοιμώμενος εἰς τὰς ἐπαύσεις καὶ τοὺς σταύλους, συχνότερον ὅμως εἰς Πενοὲ ἢ εἰς Σαῖν - Ζιλδὰς, ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ἀτραποὺς τῆς περιοχῆς καὶ πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἔλη, τοὺς λόφους καὶ τὰ κινδυνώδη μέρη.

Ὁ κύρ Μαλὸ Βρικεθέκ, ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Σαῖν Ζιλδὰς, ἐνδιαφερόμενος δι' αὐτόν, ἐζήτησεν ἔργον τι διὰ τὸν Σακορράφην, ἀλλ' ἐκ τῆς σωματικῆς καταστάσεώς του οὐδὲ ὡς κηπουρὸς, οὐδὲ ὡς θαλαμηπόλος ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ.

Ὡς φύλαξ ὅμως ἦτο πολὺτιμος, ὡς ἐκ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἐκτάκτου εὐκινήσιας καὶ ἰσχύνητός του, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας εὐκόλως ἠδύνατο νὰ κρύπτηται ὀπισθεν κορμῶν δένδρων.

Ὁ Σακορράφης λοιπὸν προσελήφθη ὡς φύλαξ καὶ ὡς τοιοῦτος οὐδέποτε ἀφῆκε νὰ τῷ διαρῡγῇ λαθροθήρας τις.

Ὁσάκις ὅμως ὁ λαθροθήρας ἦτο εἰς τῶν Κερανδάλ ἀπέφευγε νὰ καταδιώξῃ αὐτόν, φιλικῶς φερόμενος πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀνέθρεψαν αὐτόν.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην ἦν εἰς ἄκρον περίεργος, ὅ,τι εἶδε τῷ ἐφάνετο παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον. Οἱ Κερανδάλ δὲν ἔρριπτον τὸ θήραμα αὐτῶν εἰς τὴν λίμνην· τί λοιπὸν εἶχε ρίψει ὁ Κερανδάλ; Τὴν ἡμέραν ὅλην ἐπλανᾶτο ὁ Ζεαννῖνος ἀνὰ τὰ δάση, ἀναλογιζόμενος τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν τοῦ Κερανδάλ μετὰ τοῦ ἵππου του. Τὴν ἐσπέραν μὲ τὴν καρδίαν ὑπὸ μάλης μετέβη εἰς Πενοὲ.

Ἐπῆρχεν ἄλλως τε καὶ ἄλλη ἀφορμὴ ἐλκύουσα αὐτόν ἐκεῖ.

Ὁ Σακορράφης, ὁ δυσειδὴς καὶ κάτιςχνος ἐκείνος φύλαξ, ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Μαριάνναν. Ἐν τούτοις, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκράτει τὸ πάθος του κεκρυμμένον εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του.

Ἦρκετο νὰ ζῇ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς κυρίας Κερανδάλ ἀπόστασιν, καὶ νὰ διέρχῃται ἐνίοτε μίαν ὥραν παρὰ τὴν πυρὰν ἐν τῷ μαγειρείῳ, βλέπων αὐτήν. Ἐκείνη μετεχειρίζετο αὐτὸν οἰκείως καὶ φιλικῶς, ὡς εἰ ὁ Σακορράφης ἦτο ἀδελφὸς ἢ υἱὸς τῆς. Ὁσάκις μετέβαινε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐγευματίζε πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ μετὰ τῶν Κερανδάλ.

Ὅτε ἐπλησίαζεν, ἔσπευδε τὸ βῆμα, ἢ δὲ καρδία του ἐπαλλε βιαίως, εἰς οὐδένα ὅμως εἶχεν ἐκμύστηρευθῇ καὶ μόνον ἡ δρὺς καὶ αἱ βᾶτοι τοῦ δάσους ἐγνώριζον τὸν ἔρωτά του.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, φθὰς εἰς Πενοὲ, εἶδε φῶς εἰς τὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλειος, οἱ δὲ κύνες ὑπεδέχθησαν αὐτὸν σείοντες τὴν οὐράν.

Ἦτο φίλος.

Ὁ φύλαξ ἀφίκετο καθ' ἣν στιγμὴν ἔλγχε τὸ δειπνὸν τῶν Κερανδάλ.

Οὐδὲν προέδιδε τὸ τὴν προηγουμένην νύκτα συμβᾶν δράμα. Τὸ πῦρ ἔλαμπε ζωρόν, περὶ δὲ τῆς τραπέζης ἐκάθηντο ὁ

οἰκοδεσπότης μετὰ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ συνωμίλων εὐθύμως.

— Νὰ, ὁ Σοκορράφης, εἶπεν ἡ χαρίεσσα Ροζίνα, ἡ ξανθὴ ὑπηρετὶς ἰδοῦσα τὸν φύλακα.

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ νεανίας. Ἐπερνοῦσα εἶδα φῶς καὶ ἐμβῆκα.

— Καλῶς ἦλθες, Ζεαννῖνέ μου, εἶπεν ὁ Πέτρος· ἔλα νὰ πῆς ἐν ποτηράκι μαζί μας.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα, γυρίζεις ἔξω τόσον ἄργα.

— Ναί. Ἐκαμα τὸν γύρον μου καὶ εἶναι ὦρα νὰ ἐπιστρέψω.

— Δὲν φοβεῖσαι λοιπὸν τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος;

Καὶ αἱ ἀστείότητες ἤρχισαν.

— Δὲν ἀξίζουσιν τὸς κόπον οἱ ἴχνοι, καὶ ὁ Ζεαννῖνος εἶναι πετσεὶ καὶ κόκκαλο.

— Τί νὰ φοβηθῶ; Μὴ μὲ σηκώσῃ ὁ ἄνεμος; Ἀπόψε δὲν κινεῖτε φύλλον.

— Εἶσαι δὲ καὶ τόσον ἐλαφρὸς, ὥστε εὐκόλα εἰμπορεῖς νὰ κρυφθῇς ἀν' ἰδῆς ἐμπρός σου κανένα Κοριγάν.

— Ἀς εἶναι, ἀπόψε εἶναι φωτεινὴ ἡ νύκτα, δὲν εἶναι σὰν τὴν χθεσινὴ, εἶπεν ἡ ὑπερέτις. Ὁ ξένος μας, ποῦ ἔφυγε τόσον γρήγορα, δὲν ἦτο τυχερός. Ἐφυσούσε διαβολεμένα.

— Ποῖος ξένος; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

— Εἰς ἐξαδελφός, εἶπεν ὁ Ἰβ, τὸν ὁποῖον ἔφερα χθὲς ἀπὸ Βὰν καὶ τὸν ὁποῖον σήμερον τὸ πρωὶ κατευώδωσεν ὁ πατήρ μου.

— Ἀ! εἶπε μηχανικῶς ὁ Ζεαννῖνος ἐκπλαγείς, τόσον γρήγορα;

— Ναί, εἶχεν ἀνάγκην νὰ φύγῃ γρήγορα διὰ μίαν σπουδαίαν ἐργασίαν του.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ φύλαξ ἐβυθίσθη εἰς βαθείας σκέψεις, καίτοι οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἀπεσπῶντο ἀπὸ τῆς κυρίας Κερανδάλ. Ἐσκέπτετο τὸν ἀνθρωπον μετὰ τοῦ ἵππου, οὗς εἶδεν εἰς τὴν λίμνην καὶ σκέψις ἀπαισία διήλθε τοῦ νοῦ του.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ἦτο ἥσυχος. Ἐν τῇ ἐπαύλει οὐδεὶς ἐγνώριζε τι. Οὐδεὶς εἶχεν ἀκούσει τὴν νύκτα ὑποπτον θόρυβον.

Ὅτε ἐπανήλθε τὴν ἐναντίον τῆς πρωίας εἶπεν ὅτι ὁ ἐξαδελφός του ἐνεθυμήθη ὑπόθεσιν τινα, δι' ἣν ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Προέβηκε δὲ ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπανήρχετο ἰν' ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ.

Οὐδεὶς ἀμφέβαλλε διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Πέτρου Κερανδάλ.

Ἄλλως τε, διατί νὰ ψευσθῇ εἰς τοὺς οἰκείους του! Ποῖον συμφέρον εἶχε; Ἡ Μαριάννα ἐφάνετο χαριεσττέρα τοῦ συνήθους. Ὁ σύζυγός της ἦν ἥττον σκυθρωπός, ὡς εἰ εἶχεν ἀφαιρέσει βάρος τι πιέζον τὰ στήθη του.

Ὁ Ζεαννῖνος τούναντίον ἐσκέπτετο. Τὸ μυστήριον τοῦτο ἀνησύχει αὐτόν. Ὑπόπτευε κακά. Εἰς μάτην προσεπάθησεν νὰ τὸν κρατήσωσιν· ἠγέρθη τῆς τραπέζης, προεφασίσθη ὅτι ἦτο κεκοπιακῶς καὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἡσπᾶσθη τὴν μικρὰν Ἀγνήν, κοιμωμένην ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς



της, πέμπων ἐνδομύχως τὸ φίλημα εἰς τὴν μητέρα καὶ οὐχὶ εἰς τὴν θυγατέρα, ἔπιεν ἐν τελευταίῳ ποτήριον οἴνου καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ νύξ ἦν αἰθρία.

Οὐδ' ἔχνος ὑπελείπετο τῆς χθεσινῆς θυέλλης. Ἡ πανσέληνος διέχεεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ ἀργυροειδὲς αὐτῆς φῶς. Ὁ Σακκοράφης διηυθύνθη ταχὺ βήματι εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀπέχουσαν πλέον τῆς λεύγης τοῦ Πενοῆ, ὑποπευόμενος πάντοτε ὅτι ἔγκλημα ἐτελέσθη.

Οἱ Κερανδᾶλ διετέλουν εἰς χρηματικὰς στενοχωρίας· τοῦτο ἦτο τοῖς πᾶσι γνωστόν. Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ Λεσιγιδὺ ἀπηνῶς κατεδίωκεν αὐτούς, τὴν ἐσπέραν δ' ἐκείνην ὁ Πέτρος Κερανδᾶλ ἀστείζομενος ὑπενόει ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην αὐτοῦ.

Πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ ἐτάρασεν αὐτόν. Βεβαίως κατὰ συνέβαινε, ὁ δὲ Ζεαννῖνος ἤθελε σιωπῆσαι, δὲν ἠνόησε ὅμως ν' ἀπατηθῇ ὑφ' οἰουδὴποτε. Βεβαίως δὲν θὰ προέδιδε τὰ μυστικὰ τῶν φίλων του· ἀλλ' ἐὰν δὲν τῷ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ μάθῃ ἀφ' αὐτοῦ τὰ πάντα.

Φθὰς εἰς τὴν κατοικίαν του, λίαν κομψήν, ἀπαρτιζομένην ἐξ ἰσογείου, ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε φεγγίτης, καὶ περιβαλλομένην ὑπὸ κηπαρίου μετὰ δένδρῳ στοιχιῶν, εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν σταῦλον, ἔλαβεν ἐκεῖθεν μακρὸν κάμακα, φέροντα ἀγκύλην διὰ τὸ χόρτον, καὶ οὕτως ἔχων, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ ὄπλον τοῦτο, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν καρβίναν του, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ τὴν πρωὶν εἶδε τὸν ἵππον καὶ τὸν ἀνθρώπον.

Ἐβάδισεν ἐπὶ μακρόν. Πέριξ αὐτοῦ ἤκουε παραδόξους κραυγὰς, κατὰ διαστήματα δ' ἔβλεπε σκιάς διέρχουμένας πρὸ αὐτοῦ πελιδνάς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης· οὐδόλως ὅμως προσεῖχεν, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ ἔλος, ἡ σελήνη, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φαινότῃ, ἐφώτιζε τὴν κοιλάδα, ἐφ' ἧς ἡπλοῦτο ἡ ὀμίχλη ὡς σινδὼν ἐπὶ νεκροῦ.

Πᾶς ἄλλος ἤθελε βυθισθῇ ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ἔλους, ἐκεῖνος ὅμως ἐγνώριζε τὰ ἐπικίνδυνα μέρη.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ διῆλθε τὰ ὑψηλὰ χόρτα καὶ ἔλυσεν τὴν λέμβον.

Ἦρξατο εἰτα βραδέως κωπηλατῶν καὶ ἀκολουθῶν μετὰ προσοχῆς τὴν καταφανῆ ἔτι ὁδόν, ἣν ἠκολούθησεν ὁ Πέτρος Κερανδᾶλ διὰ μέσου τῶν σχίνων καὶ τῶν καλῶν.

Ὅτε ἐξῆλθε τῶν καλῶν καὶ εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν τοῦ ὕδατος καλυπτομένην ὑπὸ τῶν νυμφαίων ἠθέλησε ν' ἀνεύρῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδε ρίπτοντα τὸ φορτίον του τὸν Κερανδᾶλ, ἀλλ' ἐδυσκολεύθη ἐν ἀρχῇ. Τέλος ὅμως ἀνεύρεν αὐτό.

Ἐβολιδόσκοπῃσε τότε διὰ τοῦ κάματος τὸν πυθμένα. Ἡ προσδοκία του δὲν παρετάθη ἐπὶ μακρόν. Τὸ σιδηροῦν ἄγκυτρον συνήντησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος σῶμα μαλθακόν, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ὁ Σακκοράφης ἀνεγνώρισε μετὰ φρίκης, ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν αὐτὸ ὀθόνην, ὅτι ἦτο πτώμα ἀνθρώπου. Οἱ ἐκτεταμένοι βραχίονες ἀνῆγειρον τὴν ὀθόνην, ἐφαίνοντο δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σαφέστατα.

Οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἀπόδειξις ἔκειτο εἰς βάθος δεκαπέντε ποδῶν ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος, εἰς ὃ ἐκ τύχης ἀνεκάλυψεν αὐτὴν ἐκεῖνος.

Ὁ Ζεαννῖνος ἐσκέφθη.

Ἐρριψε περίτρομον βλέμμα περὶ αὐτόν.

Ἐφοβεῖτο μὴ ἴδωσιν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῷ ἔργῳ. Πρὸς στιγμὴν, ἐν τῇ ἀπογνώσει του, ἐσκέφθη νὰ σπεύσῃ εἰς τὸν πύργον, νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ἐπιμελητὴν Βρικεθῆκ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν του. Ἀλλ' εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας καὶ ἀνεμνήσθη τῶν περιποιήσεων τῶν Κερανδᾶλ, τῶν φιλημάτων τῆς Ἀγνῆς καὶ τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἧς ἐτύγγανε πάντοτε παρ' αὐτῶν. Ἄλλως τε, δὲν θὰ ἐγίνετο αὐτὸς τιμωρὸς πράξεως, ἧς ἠγνόει τὴν αἰτίαν, οὐδ' ἔπρεπε αὐτὸς νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῶν φίλων του. Τίς ἦν ὅμως ὁ ἀγνώστος ἐκεῖνος; Δὲν τον ἐγνώριζεν, οὐδ' εἴθευρε πόθεν ἤρχετο. Ἡδύνατο ἄλλως τε νὰ ἐπανεύρῃ πάλιν τὸ πτώμα· τὸ ρεῦμα δὲν θὰ παρέσυρεν αὐτό. Ὁ Πέτρος Κερανδᾶλ εἶχε λάβει τὰς προφυλάξεις του· εἶχε προσδέσει εἰς αὐτὸ βαρὺν λίθον γρανίτην.

Ὁ Σακκοράφης εἰδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα δὲ ἀφῆκε τὸ πτώμα, ὅπερ ἐδυθίσθη πάλιν.

Ὅπως ἀναγνώριση τὸ μέρος ἀκριβῶς, ἐνθα ὑπῆρχε τὸ πτώμα, ἔκοψε κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν καλάμους τινὰς καὶ ἐνέπηξεν πάσσλον.

Καὶ σχεδὸν τρέχων, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ φαντάσματος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐνθα ἐκοιμήθη τεταρκαχόμενος ὕπνον.

## Z'

Ἄγριος ὡς ἡ χέρσος.

Ἐν ὥραις ταρχῶν καὶ πολέμων ἡ ἐξαφάνισις ἐνὸς ἀνθρώπου οὐδένα προξενεῖ θόρυβον. Ὁ θάνατος τοῦ Νοέλ Τρελᾶν διῆλθεν ἀπαράτητος. Οὐδεὶς εἰς Πενοῆ ἔμαθεν, ἂν εἰς τὴν ἔκτασιν εἰσῆλθε ξένος τις. Οἱ Κερανδᾶλ οὐδέποτε ὠμίλουν περὶ τῶν υποθέσεων τῶν. Εἰς Ἀβρὴν, ἐνθα εἶχεν ἀποβιβάσθῃ πρὸ τινων ἡμερῶν, δὲν ἐγνώριζον αὐτόν. Ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ μετέβηκε. Μὴ βλέποντες αὐτὸν ἐπανερχόμενον δὲν ἐξεπλάγησαν κατ' ἀρχάς.

Μόνη ἡ θυγάτηρ του Ζουαννα ἀνησύχησε διὰ τὴν σιωπὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ἦτο ἐπὶ παιδίσκη.

Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ἀνεκοίνωσε τοὺς φόβους τῆς τῇ κυρίᾳ τοῦ οἰκοτροφείου· ἀλλὰ ποῦ νὰ ζητήσῃ τὸν πατέρα της; Ἡ συγκοινωνία μετὰ τῆς λοιπῆς Γαλλίας εἶχε διακοπῇ κατὰ Δεκέμβριον Μόνον διὰ θαλάσσης ἡδύνατο τις νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Διὰ ξηρὰς δὲν ἐγίνωσκε τις τίνι

τρόπῳ θὰ συνεννοεῖτο, τὰ δὲ διὰ τῶν περὶστερῶν στελλόμενα τηλεγραφήματα ἔτρεχον κίνδυνον ν' ἀπωλεσθῶσιν.

Οἱ μῆνες καὶ αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο ἀνευ εἰδήσεων.

Ἡ Ζουαννα ἐφοβεῖτο. Ὑπέθετε μήπως ὁ πατήρ της ἐξηφανίσθη ἢ ἐφονεύθη, ἢ μήπως ἐφυλακίσθη ἢ ἐδολοφονήθη ὑπὸ ληστῶν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς δυστυχίας, ὁ φίλος τοῦ Νοέλ, εἰς ὃν εἶχε καταθέσει τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς περιουσίας του, εἰς Ἰουδαῖος τοῦ Χρηματιστηρίου, ὁ Μωῦσῆς Βλουνερ, ἀρχαῖος πλανώδιος ἔμπορος, κατασταθεὶς ἐκατομμυριούχος, ἀνευ πίστεως καὶ νόμου, καὶ δι' ὃν ἡ ἀπογύμνωσις χριστιανοῦ ἦν ἔργον εὐσεβείας, ὑποθέτων ὅτι δὲν ὑπελείπετο ἀπόδειξις τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ παρακαταθήκης, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Νοέλ.

Ἡ Ζουαννα, τελείως καταστραφεῖσα, ἀπώλεσε συγχρόνως τὸν τε πατέρα καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ, μετὰ χρόνον πολὺν, ἀγνωστός τις ἐνεχείρισε, χωρὶς ν' ἀναμνηθῇ ἀπάντησιν, εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας, φάκελλον περιέχοντα τριῶν ἐτῶν τροφεῖα. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη συνωδεύετο ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ ἐδηλοῦτο ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνῆκεν αὐτῇ καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἐφ' αὐτῆς ἔδει νὰ βασισθῇ.

Ἡ Ζουαννα ἦν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐνδεκαετής, ὑψηλὴ ἤδη καὶ λίαν ἀνεπτυγμένη ὡς κρεολῇ. Εἶχε μελανὴν ὡς ἔβενον κόμην, ἐκτάκτως ἀφθονον, ὀφθαλμοὺς ἐπιμήκεις καὶ λίαν ἐκφραστικούς· ἡ χροιά της ἦν ἐλαφρῶς πορφυρά. Τὴν ρῖνα εἶχε κανονικὴν μετ' εὐκρινῶν περυγίων, τὰ χεῖλη ἐρυθρὰ ὡς τὸ αἷμα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐξαισίους. Τὸ μέτωπόν της ἦτο κανονικόν, τὸ δὲ πηγώνιον στρογγύλον ὡς τῆς ἐν τῷ Λουίς Παναγίας τοῦ Μορίλλου.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς καλλονῆς. Ἡ ζωηροτάτη διάνοιά της ἤρξατο ἤδη ἀναπτυσσομένη. Ὡμίλει εὐχερῶς τὴν γαλλικὴν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἰσπανικὴν.

Καίτοι νέα καὶ ἀπειρος, ἠνόησε ὅμως τὸ μέγεθος τῆς καταλαβούσης αὐτὴν δυστυχίας. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλε μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ πατήρ της εἶχε φονευθῇ καὶ ἀπογυμνωθῇ τῆς περιουσίας του.

Ἐκλαυσε πολὺ. Εἶτα μετὰ δυνάμεως, ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἤρξατο ἐργαζομένη καὶ ἔκτοτε ἐν μόνον ἐπεζήτει· νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βραδύτερον δὲ ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ καὶ πότε ὁ πατήρ αὐτῆς, ὃν θερμῶς ἠγάπα, ἐξηφανίσθη.

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Σαὶν Ζιλδᾶς, ἡ μαρκεσιὰ δὲ Φοντερὺ ἔζη ὡς ἐν φυλακῇ τεθλιμμένη. Ἡ Ὀλυμπία δὲ Φοντενᾶκ εἶχε νυμφευθῇ τὸν μαρκήσιον εἰς ἡλικίαν εἰκοσι τριῶν ἐτῶν. Ἦν ψυχὴ ψυχρὰ καὶ φιλόδοξος· τὸ ἐξωτερικόν ἦν ἀνάλογον τῇ ξηρότητι τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Ἡ κυρία δὲ Φοντερὺ ἦτο ἰσχνὴ καὶ ὑψηλὴ. Τὰ προέχοντα μῆλα τῶν παρειῶν της, ἡ ἐπιμήκης ρίς, οἱ φαιοκυτρινῶποι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ βραχεῖα κόμη παρεῖχον αὐτῇ καλ-



F. D. GUERAZZI

H

## ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

λονήν διαβόλου. Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος ἐδείκνυε τὴν μεγαλειότητα ἀδιαφορίαν διὰ τὰς γυναῖκας. Τὰ μόνα αὐτοῦ πάθη ἦσαν ἡ θῆρα καὶ τὰ γεύματα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μαρκησία ἐξεπλήρου πάντοτε προθύμως τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐκεῖνος εὕρισκεν αὐτὴν τελείαν, οὐδέποτε δ' ἤριζε μετ' αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη μία θυγάτηρ.

Τῷ 1870 ἦγεν ἡλικίαν, ὡς ἡ Ζουάνα, ἡ ἐξαδέλφη ἐκείνη, ἥς ἡγνόμεν τὴν ὑπαρξίν, δέκα περίπου ἑτῶν, οὐδόλως δὲ κατ' εὐτυχίαν ὁμοίαζε τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ἡ Καικιλία δὲ Φοντερόζ ἦν ραδινὴ, ξανθὴ, ὀλίγον ὠχρὰ. Εἶχε τὴν λεπτότητα τῆς πρώτης νεότητος, ἡγνόμεν ὅμως τις ὅτι ταχέως θ' ἀνεπτύσσετο καὶ θὰ καθίστατο ἀρκούντως ὠραία καὶ χαριεστὰν.

Ἦν χαρακτήρος ἀποφασιστικοῦ καὶ τολμηροῦ, ἀλλ' ἦτο εὐαίσθητος. Ὁμοίαζε τῷ πατρὶ αὐτῆς κατὰ τὸ βιαῖον καὶ τὴν δραστηριότητα. Οὐδὲν ἐφοβεῖτο, οὔτε τὸ σκότος, οὔτε τὴν ἐρημίαν τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀπεράντων χέρσων.

Ὁ πατήρ τῆς ἐλάτρευεν αὐτήν, καὶ ἐκείνη δὲ ἐλάτρευε τὸν πατέρα τῆς. Πολὺ ὀλιγώτερον διαχυτικὴ ἐδείκνυτο πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ μαρκήσιος ἔγραφεν αὐταῖς δύο γραμμὰς καθ' ἐκάστην διδὼν εἰδήσεις του.

Τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου τὰ τηλεγραφήματα ἐγένοντο σπανιώτερα, περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ μηνὸς ὅκτῳ εἶχον παρέλθει ἡμέραι χωρὶς νὰ λάβωσιν εἰδήσιν τινα ἐκ Σαίν-Ζιλδὰς.

Ὁ μαρκήσιος, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις του, εὕρισκετο εἰς τὰ περίξ τοῦ Βεζανσόν, ἔγραφε δὲ περὶ ἐπικειμένης καὶ ἀποφασιστικῆς πράξεως. Ἡ ἐπιστολὴ του ἐφαίνετο ἐν ἀποθαρρύνσει γοαφεία, ἐδήλου δὲ ἀγωνίαν διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ κινήματος, ὅπερ ἀνέλαβε τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ σῶμα.

Τῇ 5 Ἰανουαρίου ὁ ἐπιμελητὴς Βρικεβέκ, ὅστις εἶχε μεταβῇ εἰς Πενόε, ἐπανήλθεν εἰς τὸν πύργον λίαν τεταραγμένος.

Οἱ Κερανδὰλ εἶχον λάβει ἐπιστολὴν ἐνὸς τῶν υἱῶν των, τοῦ Ἰκώδου, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ Φοντερόζ, καὶ ἀνήγγελεν αὐτοῖς φοβεράν καταστροφήν.

Ὁ μαρκήσιος ἐφρονεῦθη κατασκοπεύων εἰς Βιλερζεβέλ, ἐνθα μάχη ἐμελλε νὰ συναφθῇ μετὰ τινος ἡμέρας.

Οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία περὶ τοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ἰάκωβος Κερανδὰλ ἔδιδε λεπτομερείας τοῦ γεγονότος λέγων ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκεῖ.

[Ἔπεται συνέχεια]

\*Κ.

— Γισμόνδη! εἶπεν ἡ Ἰόλη, γενομένη καταπόρφυρος, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὅποια ὁ φίλος δὲν δύναται νὰ λέγῃ εἰς τὸν φίλον, τὰ ὅποια εἶναι ἀδιακρισία καὶ σκληρότης ν' ἀνερευνᾷ τις εἰς πάντα ἀνθρώπον· ἀλλ' εἰς τοὺς ἡγεμόνας, ἔγκλημα. Ἐχουσιν οἱ ἡγεμόνες μυστικά, τὰ ὅποια εἰς οὐδένα δύνανται ν' ἀποκαλύψωσι, διότι εἰς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων ἔδωκεν ὁ οὐρανὸς λεπτήν τινα αἴσθησιν ἀξιοπρεπείας. Εἰς τὸν κόμητα Ρογῆρον καὶ τὴν εὐγενῆ σύζυγόν του, πολιορκουμένους ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἰτνης, εἶχεν ἀπομείνῃ μία βασιλικὴ χλαμύς, καὶ ὅμως οὗτοι δὲν ἔδειξαν τὴν γυμνότητά των, ἀλλ' ὅτε μὲν ὁ εἰς αὐτῶν, ὅτε δὲ ὁ ἕτερος, ἐφαίνοντο δημοσίᾳ φέροντες πάντοτε τὴν χλαμύδα, ἣν δὲν δύναται ἐντίμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἡγεμονικὸν αἷμα... Ἄν τὸ μυστικόν μου ἦτο τοιοῦτο, ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποκαλυφθῇ, εἰς σὲ μᾶλλον ἢ εἰς πάντα ἄλλον θὰ ἔσπευδον νὰ τὸ ἀνακοινώσω. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν νῦδόκησα νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ, φυλάχθητι καλῶς μὴ ζητήσης νὰ τὸ μάθῃς. Σοὶ ἀρκεῖ νὰ εἰξεύρῃς ὅτι, ἂν ἡ δεξιὰ μου ἀπεκάλυπτεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀριστεράν μου, θὰ ἀπέκοπτον αὐτὴν ἀμέσως.

Ἡ δεσποινὴς ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς πεφοβισμένη, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ ἀπευθυνομένην αὐτῇ τόσον δριμεῖαν ἐπίπληξιν. Ἡ δὲ Ἰόλη προσέθετο μετὰ σοβαρότητος:

— Δός μοι τὸν πέπλον μου, Γισμόνδη. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην καθαρωτέρου ἀέρος... Σεῖς αἱ ἄλλαι μέινετε ἐδῶ. Ἡ Γισμόνδη μόνη θὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Γισμόνδη ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ἄγνοοῦσα δὲ τί ἔπραττεν, ἔλαβεν αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν πέπλον, ὃν ἔφερεν ἡ Ἰόλη ὅτε ἐγώσθη εἰς τὴν Αὐλὴν ὁ θάνατος τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Κορραδίνου, καὶ προσήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἡγεμονίδα χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶδεν αὐτὸν ἡ Ἰόλη καὶ ἐμειδίασε μελαγχολικῶς. Εἶτα θλίβουσα ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τῆς Γισμόνδης εἶπεν αὐτῇ:

— Δέχομαι τὸν οἰωνόν, ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας μου.

Καὶ λαβούσα, τὸν πέπλον ἐκαλύφθη καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς βασιλικούς κήπους.

Ἡ Γισμόνδη, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνόησε τὸ λάθος τῆς· ἔβαλεν ὑπόκωπον κραυγὴν καὶ ἡκολούθησε τὴν δεσποινίδαν τῆς, ἀπομάσσουσα τοὺς δακρυέντας ὀφθαλμούς τῆς διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρός.

Δὲν εἶχον ἔτι ἀπομακρυνθῇ ἑικοσι βήματα τῆς θύρας, καὶ αἱ δεσποινίδες ἀποβαλοῦσαι τὸ προσωπεῖον τῆς θλίψεως, ἔτρεχον γηθοσύνως ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀνταλλάσσουσαι φαίδρους λόγους.

Ἡ Ἀδελασία τοῦ Ἀνσαλῶνος, νεανὺς κομψοτάτη, ἀλλὰ κούφη, λαβούσα ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Ἰζόλδαν Καβέλλαν, εἶπεν αὐτῇ μειδιῶσα:

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ἰζόλδα, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἔκλαυσα ὅσον σήμερον, οὐδὲ ὅτε ἡ θεία μου κόμητσα Σερέννα, αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, με ἐτοποθετοῦσεν, ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Καμπομπάσσο, παρὰ τὴν ἐστίαν τῶν προγόνων τῆς.

— Ὡ! καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Ἰζόλδα, αἰσθάνομαι ὅτι τὰ δάκρυα με ἀνακουφίζουν. Δὲν εἶναι ἀποδείξεις τρυφερᾶς καρδίας; Ὅ,τι εἶναι ὠραῖον διὰ τὴν ψυχὴν, πρέπει νὰ ἦναι καὶ διὰ τὸ σῶμα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, κατέλιπε τὸν βραχίονα τῆς Ἀδελασίας καὶ λαβούσα ἀργυροῦν καθρέπτην ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πεφροντισμένως ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Θεέ μου! τιμώρησέ την (βλέπουσα αὐτὴν ὀπισθεν καὶ κινούσα τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ἡ Ματθίλδη Ἀρένα, ἀρχαία δεσποινὴς τῆς τιμῆς). Ἀφοῦ ὁ πλέον ὀκνηρὸς ραψωδὸς ὅσων ἦλθον ποτὲ εἰς τὴν αὐλὴν, ἔφαλεν ὅτι πρὸς τὰ δακρυσμένα ὄμματα τῆς δὲν ὑπάρχει τι ἄξιον νὰ συγκριθῇ, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε εἰς τὴν γῆν, πιστεύω ὅτι διὰ νὰ τὰ κάμῃ νὰ δακρύσουν, ἂν ὄχι ἄλλο, θὰ τὰ ἐκάπνιζε με θειάφι.

— Καὶ πρέπει νὰ εἰξεύρετε, — ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἰσχνή τις, ὑψηλὴ καὶ δύσμορφος, καλουμένη Ἀνδολίνα Βενιγκαζα — ὅτι τότε ἡ Ἰζόλδα ἔκλαιε, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχεν ὀρεξιν νὰ γελάσῃ. Τὴν δὲ αἰτίαν τὴν εἰξεύρει ὁ σαρακηνὸς ἰατρός Σιδι-Ἀβδαλλάχ, ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσεν αὐτῆς τὸ συρίγγιον.

— Ἀνδολίνα, αὐτὰ εἶναι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ τὰ κρύβῃ καμμία πολὺν καιρὸν ἀπὸ φίλας τῆς, ὡς εἰμεθα ἡμεῖς. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ θυμώσω μαζί σας, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἀδελασία, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῆτε, Ματθίλδη, τὸ ἔσχατο τοῦ ραψωδοῦ· ἀξίζει τῶρα νὰ τὸ μάθῃ τις ὅλον.

— Δὲν τὸ εἰξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Ματθίλδη. Δὲν συνειθίζω νὰ κοπιᾶζω τὸν νοῦν ἐνθυμουμένη τὸσφ ἀθλίους στίχους, ὅσφ ἦσαν οἱ τοῦ ραψωδοῦ, καὶ ὅμως ἄς δοκιμάσω.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔθετο τὸν δείκτην ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς θέλουσα νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς ὅλην τὴν ψυχὴν τῆς.

Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ πλέον ἢ πεντάχους ἤρχισε καὶ ἔπαυσε,

— Ἀ! εἶπε, τὸ εὖρον, ἰδοὺ αὐτό:

Λάμπουνε ὅλα σιωπῇ 'ς τὸν οὐρανὸν τ' ἀστέρια, Μὲ λάμψι ὑποῦ τῆς καρδίας τὰ φυλλοκάρδια 'γγίζει. Μὰ ἡ λάμψι τῶν ματιῶνέ σου περισσότερο φωτίζει... Τὰ μάτια σου δὲν ἔχουνε 'ς τὸν κόσμον ἄλλα τέρια...



Ὅταν τὰ βλέπῃ δάκρυα ὁ ψάλτης γεμισμένα,  
Ποῦ θρόνος γὰρ τὸν ἔρωτα εἶναι προσωρισμένα,  
Ἄς λάμπουνε ὅσο θέλουνε ἔς τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια,  
Τὰ μάτια σου δὲν ἔχουνε ἔς τὴ λάμπη ἄλλα τέρια.

Ἡ Ἰζόλδα, ἥτις, ἀπησχολημένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπόν της, δὲν εἶχε προσέξῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τοὺς λόγους, οὓς εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ἐψιθύριζον, μόλις συνήλθεν ἀπὸ τῆς ματαιοσχολίας της, ἤκουσε τοὺς τελευταίους στίχους καὶ ἀμέσως ὑπώπτευσεν ὅτι τὴν ἐνέπαιζον, ὅθεν, πλησιάζασα εἰς τὴν Ματθίλδην μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν ἀπέκρυπτε τὸ πείσμα της, εἶπεν αὐτῇ :

— Δέσποινα, νὰ ἔχετε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ εἴχετε τὴν τύχην νὰ ἀκούσετε τοὺς ραψωδοὺς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, λαβετέ τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ εἰπῇτε, ἂν εἶχον τὴν ἀξίαν τῶν σημερινῶν.

— Εἶμαι βεβιαία, ἀπήντησε πειραχθεῖσα ἡ Ματθίλδη, καίτοι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου δὲν ἠδυνήθην νὰ τοὺς ἀκούσω, ὅτι οἱ νέοι ραψωδοὶ εἶναι τόσῳ ὑποδεέστεροι τῶν παλαιῶν, ἐν τῇ φαιδρῇ τέχνῃ, ὅσῳ αἱ νέοι δεσποινίδες εἶναι ὑπέρτεροι τῶν παλαιῶν κατὰ τὴν ἀγένειαν.

— Καὶ σεῖς εἰσθε ἡ ζωσα ἀπόδειξις τῆς διαφορᾶς ταύτης, Ματθίλδη, ἀπήντησεν ἡ Ἰζόλδα.

Ἦθελε δὲ προσθήσῃ καὶ ἄλλα, ἀλλ' ἡ Ἀδελασία, φοβηθεῖσα μὴ ἔλθωσιν εἰς χυνοδοὺς λόγους, ἔκοψε τὴν ὁμιλίαν εἰποῦσα :

— Καὶ ἡ πτωχὴ Γισμόνδη ! — καὶ ἐστέναξε. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὠραίαν ἀνταμοιβὴν λαμβάνει διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀφοσίωσιν.

— Οὐδέποτε ἤρμωσε τόσῳ καλῶς κόσμημα εἰς νύμφην, ὅσῳ εἰς αὐτὴν ἡ ἐπίπληξις τῆς Ἰόλης, προσέθετο ἡ Ματθίλδη, ἥτις φαίνεται νῦν χαριστήθη εὐροῦσα ἄλλῃ ἀντικείμενον, ὅπως ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν ἀπὸ περιστάσεων σχετιζομένων πρὸς τὴν ἡλικίαν της.

— Ἦθέλησε νὰ βασιλεύσῃ μόνη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡμετέρας δεσποίνης, εἶπεν ἡ Ἀδελασία ἡθέλησε νὰ καταβάλῃ τὰς ἄλλας, ὅπως μείνῃ αὐτὴ πρώτη, διότι καίτοι φαίνεται μετριώρων, πιστεύσατέ μοι, εἶναι ὑπερήφανος ὅσον ὁ ἄγγελος τοῦ σκότους. Ἐτίναξε τὸ δένδρον, τῶρα ἄς φάγῃ τὸν ἀπ' αὐτοῦ πεσόντα καρπὸν.

— Παναγία Παρθένε ! εἶπεν ἡ Ἰζόλδα. Ἄν ᾔναι ὑπερήφανος, πιστεύω ὅτι ἡ ὑπερηφανία αὐτῆς ἰσοῦται πρὸς τὴν κουφότητά της. Ἄν προτείνετε εἰς αὐτὴν νὰ κάμῃ κάτι τι, σὰς ἀπαντᾷ : « Νὰ ἐρωτήσω τὴν Ἰόλην. . . » Ἄν τὴν ἐρωτήσετε διατί εἶναι λυπημένη, σὰς λέγει : « Διότι εἶναι καὶ ἡ Ἰόλη. . . » ἡ Ἰόλη καὶ πάντοτε ἡ Ἰόλη. . . προσποιουμένη οὕτω ὅτι τὴν θεωρεῖ ὡς ἀδελφὴν καὶ φίλην, καὶ οὐχὶ ὡς δέσποιναν καὶ ἡγεμονίδα.

— Τὸ ψάρι ρρωμὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀπήντησεν ἡ Ἀδελασία. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ τὸ ὑποφέρω, πῶς αὐτὴν ἐξέλεξεν ὡς

εὐνοουμένην της ἡ ἡμετέρα δέσποινα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κακολογήσω τοιαύτην φίλην μου, ὡς εἶναι ἡ Γισμόνδη. Ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, τὴν θεωρῶ ὡς τὴν ἀνοσιωτέραν δεσποινίδα τοῦ βασιλείου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ αἷμα, πιστεύω ὅτι τὸ ἰδικόν μας ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον καὶ τὸ ἰδικόν της. Τί λέγετε, Ματθίλδη ;

— Ἀγία Ἀγάθη ! . . . Τί λέγετε Ἀδελασία ; Ἦκουσα χιλιάκις τὸν πάππον μου, μαρκήσιον Πέτρον Κορράδον, ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν του, λέγοντα ὅτι ἡ οἰκογένεια τῆς Γισμόνδης κατὰγεται ἐκ τοῦ νόθου κλάδου τοῦ Νορμανδικοῦ οἴκου, ἥτοι, ἂν δὲν σφαλῶ, ἀπὸ τῆς Κλημεντίας κομήσεως τοῦ Κατανζόρου, νόθου θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ρογήρου, καὶ — ἄς ἔχῃ ἡ ἀλήθεια τὸν τόπον της — καίτοι καυχᾶται ὅτι φέρει τὸ νορμανδικὸν στέμμα, δύνασθε νὰ περατηρήσετε ὅτι αἱ ἐν τῷ χρυσῷ πεδίῳ ἐρυθραὶ ταινίαι διακόπτονται ὑπὸ τοῦ χωρίσματος τῆς νοθείας. . . Ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μας, Ἀδελασία. . . Ἀ ! τὸ ἰδικόν μου εἶναι καθαρὸν, ὅσον καὶ τὸ τοῦ βασιλέως. . . Οἱ ἐκ τῆς Σικελίας πρόγονοί μου μετέδωκαν εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν τὸ στέμμα τοῦ ἀργυροῦ ὄρους καὶ τοῦ χρυσοῦ λέοντος ἐν κυανῷ πεδίῳ, ἐνδοξον, ὡς ἔλαβον καὶ ἐκεῖνοι αὐτὸ παρὰ τῶν προγόνων τῶν τῆς Ἀραγωνίας. . . διότι πρέπει νὰ εἰδεύρετε, Ἀδελασία, ὅτι ἡ οἰκογένεια Ἀρένα κατὰγεται ἐξ Ἀραγωνίας.

Ταῦτα πάντα εἶπεν ἡ Ματθίλδη μετὰ ζωηρότητος. Ἐν τῷ θερμῷ δὲ πόθῳ, ὃν εἶχε νὰ δῇξῃ τοὺς ἄλλους καὶ ν' ἀνυψώσῃ ἐκυτὴν, ἐλησμονήσεν ὅτι ὁ μαρκήσιος Κορράδος, ὁ πάππος της, εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ τριακονταετίας, ὡς ἐπιστοποιεῖ τὸ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναφ τοῦ Πανόρμου μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ μνημεῖον.

Καὶ τότε αἱ ἐπιπόλαιοι ἐκεῖναι, ἐγκαταλιποῦσαι τὴν περὶ Γισμόνδης ὁμιλίαν, ἤρχισαν νὰ διαλέγωνται ζωηρῶς περὶ μελαινοῦν ταινιῶν ἐν ἀργυρῷ πεδίῳ καὶ περὶ χωρίσματος ἀργυροῦ ἐν μέλει πεδίῳ καὶ περὶ ἀναρριχθέντων λεόντων καὶ περὶ θυρεῶν καὶ ράθρων καὶ στεμμάτων. Ἡ δὲ Ματθίλδη, ὡς ἡ μᾶλλον ἐνήμερος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῶν οἰκισμῶν, ἐξέπληξε τὰς συντρόφους της ἐρημνεύσασα τὰ οἰκόσημα τοῦ Βονακόλτα, φέροντα ἐρυθρὰν ταινίαν καὶ μέλαιναν κεφαλὴν χρίου, ἔχοντος εἰς τὸ ρύγχος ἐρυθρὸν σταυρὸν ἐν ἀργυρῷ πεδίῳ.

Μόλις δ' ἐπέρανεν ἡ Ματθίλδη τὴν ἐρημνεύειν της, καὶ πᾶσαι αἱ σύντροφοί της περιεκύκλωσαν αὐτὴν, τόσον ἤρρεσαν αὐταῖς ἡ ὁμιλία της, καὶ τὴν παρεκάλουν νὰ διηγηθῇ παλαιὰν τινα ἱστορίαν.

Ἡ Ματθίλδη, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν προσεποιήθη ὅτι δὲν ᾔθελεν, ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἐνδοῦσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν καὶ ἤρξατο λέγουσα :

— Καὶ τί ! νομίζετε ὅτι ἔχω εἰς τὰς φλέβας μου ἱστορίας ἀντὶ αἵματος ; Νομίζω ὅτι σὰς ἔχω διηγηθῇ ἄχρι τοῦδε πλείους τῶν χιλίων, καὶ ὅμως ἡ δίψα σὰς

αὐξάνει καθ' ὅσον σὰς προσφέρω νὰ πίνετε. Τί νὰ κάμω λοιπόν ; Νὰ ἐπαναλάβω τὰς παλαιάς ; θὰ σὰς ἐπροξένουν ἀηδία, θὰ ἀηδιάζον δὲ καὶ ἐγώ. Νὰ σὰς διηγηθῶ νέας ; δὲν εἶναι τόσον εὐκολον, ἀφοῦ σὰς διηγήθην τόσας. Ἀλλ' ὅμως, καὶ τοῦτο εἰποῦσα, ἔλαβε στάσιν ἀξιοπρεπῆ, ἔχουσα πεποίθησιν εἰς τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων σας, ὠρατόν μου καὶ κομψότατον ἀκροατήριον, δὲν δισταζὼ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ πέλαγος, βεβιαία ὅτι ἡ ἀγαθότης τῶν ἀστέρων σας θὰ μοῦ δείξῃ τὸν λιμένα, ὅπου δύναται νὰ καταφύγῃ τὸ ἀσθενὲς ἀκάτιον τοῦ νοός μου.

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, ὅπερ ἐξεληφθῇ ὡς ἀριστούργημα εὐγλωττίας, ἡ Ματθίλδη ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτική. Εἶτα δέ, ἀφοῦ παρετήρησε περὶ αὐτὴν, ἤρξατο λέγουσα :

— Πρέπει νὰ εἰδεύρητε, προσφιλεῖς μοι δεσποινίδες, ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐβασίλευεν ἐν Ρώμῃ ὁ Ἀμυρᾶς Αὐρηλιανός, καταδιώκων αὐστηρῶς τοὺς χριστιανούς, Σολτίνος τις ἐπαρχος διώκει ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὴν Σικελίαν, διαμείνων ἐν τῇ Χρυσῇ Κόγχῃ, τῷ ὠραίῳ Πανόρμῳ, τῇ ὠραιοτάτῃ καὶ ὀλιωτάτῃ τῶν τῆς νήσου πόλεων. Ὁ ἐπαρχος οὗτος, μηδόλως διαφέρων τοῦ θηριώδους κυρίου του, ἀπεναντίας — ὡς συμβαίνει καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς ὑπηρέτας — βαδίζων ἀκριβῶς ἐπὶ τὰ ἔχνη του, δι' ἀλλεπαλλήλων ἀρπαγῶν καὶ ἀγρίων μαρτυριῶν, ἐπέσπευσε τὴν ὠραν τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις καίτοι φαίνεται ἐρχομένη βραδέως — διότι ἡ εὐσπλαγγνία αὐτοῦ εὐδοκεῖ νὰ διδῇ καὶ ῥὸν εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν ἵνα μετανοήσῃ — ἔρχεται ὅμως ἀπροσδόκητος καὶ φοβερά. Ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν ὁ θηριώδης Σολτίνος ἐκάθητο ἐν τινὶ τῶν στοῶν τοῦ μεγάρου του καὶ ἐβλεπε τὸν δύνοντα ἥλιον. Πληθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν περὶ αὐτὸν ἦδον καὶ ἐμουσοῦργουν πίνοντες ἀφθόνως οἶνους πολυτιμωτάτους, οὓς εἶχε παραθέσῃ αὐτοῖς. Ἀφνης, ἐγεγρεῖς κάτωχρος, ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος ἑνα τῶν ἀκολουθῶν του, ἰστάμενον παρ' αὐτόν, καὶ εἶπε :

— Βλέπεις, Λαμπρίδιε, τὴν τελευταίαν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου ; εἶναι τὴν ἐσπέραν ταύτην αἱματόχρους. Ὁ Ἀλλὰχ καὶ ὁ Προφήτης αὐτοῦ νὰ μᾶς φυλάξουν ἄλλ' ἡ ἀκτὶς αὕτη, ἀντὶ ἀποχαιρετισμοῦ, φαίνεται κατάρρα. . . κύτταξε καλὰ. . . μετὰ προσοχῆς. . . ἐχάθη. . . δὲν ὠμίλησε. . . ἀλλὰ φωνή τις, ἡ ὁποία δὲν εἰσῆλθε διὰ τῶν ὠτων, εἶπεν εἰς τὴν καρδίαν μου ὅτι δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. — Ἐνφ δὲ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, πιεζόμενος ὑπὸ τῆς συνεκδήσεως, ἐλάλει οὕτως καὶ ἐψιθύριζε κακούργους εὐχάς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως ἐδουθίσθη μέγα μέρος τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐκ τοῦ γενομένου χάσματος ἀνυψώθη πυκνότητος καὶ δυσωδέστατος καπνός, ὅστις βαθυμυδὸν ἀραιούμενος ἄφισε νὰ φανῇ τέρας τι, τὸ ὁποῖον ὁ ὄχλος ὀνόμασεν ἀκολούθως Μίγαν Διάβολον τῆς Σικελίας. Τὸ τέρας ἐκεῖνο εἶχεν ὕψος ἐξ σπιθαμῶν, τὴν κεφαλὴν ὄλως φαλακράν, καὶ μόνον ὀπίσω εἰς τὸν αὐχένα ὀλίγας ἀ-



γρίας τρίχας. Εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου δύο κέρατα συνεστραμμένα, ὡς τὰ τῶν κριῶν. Ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν : ἡ μία ἦτο μακροτάτη, κατερχομένη κάτω τοῦ γόνατος· ἡ δὲ ἄλλη βραχυτάτη, μόλις εἰς τὴν πλευρὰν φθάνουσα. Αἱ παλάμαι τοῦ ὁμοιάζον πρὸς πόδας ἄρκτου. Ἡ κεφαλή του ἦτο πλατεῖα, ὅσον καὶ οἱ ὅμοιοι του, οἵτινες ἦσαν στιλπνοί, ὡς καθρέπται. Τὸ πρόσωπόν του ὁμοιάζε πρὸς ἀνθρώπινον, ἀλλ' εἶχεν ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἓνα ῥάθωνα. Ἀπὸ ὀσφύος ἄχρι ποδῶν ἦτο κεκαλυμμένος. Ἐκάθητο δὲ ἐν ἀμαξίᾳ τετρατρόχῳ, συρομένη ὑπὸ δύο ἀγρίων λεόντων καὶ ὠθουμένων ὑπὸ δύο ἄρκτων. Τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας ἤρξατο περιερχόμενον ἡσύχως τὴν πόλιν, σκορπίζον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ φλόγας, καὶ τόσον ἐπροξένησε φόβον, ὥστε πολλαὶ γυναῖκες ἀπέβηλον, καὶ ἄλλαι ἔπεσον ἡμιθανεῖς. Πάντες δέ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, κατέφρουγον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν εἰδῶλων, ζητοῦντες συγχώρησιν διὰ κατηραμένων δεήσεων. Ταῦτα ὁμῶς μὴ βλέπον τὸ τέρας, ἢ ἀδιαφοροῦν, ἀφοῦ περιήλθεν ἄπασαν τὴν πόλιν, ἔφθασεν εἰς τὰς θύρας τοῦ μεγάρου τοῦ Σολίνου, ὅπου, ἀφοῦ ἔκοψε τὸ οὖς τοῦ ἐνὸς τῶν λεόντων, ἔγραψε διὰ τοῦ αἵματος ἐπὶ τινος τοίχου : Θ. Ο. Θ. Α. Ζ. Α. Μηδενὸς δὲ τῶν σοφῶν γινώσκοντος νὰ ἐξηγήσῃ τὰ γράμματα ταῦτα, γυνή τις, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἰδῆ, προσελθούσα εἶπεν ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ αὐτή, ἂν ὁ Σολίνος εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ὁ Σολίνος, καίτοι ἔτρεμε σύσσωμος, τὴν παρεκάλεσε μάλιστα νὰ εἰπῇ αὐτῇ τὴν ἔννοιαν τῶν γραμμάτων ἐκείνων. Τότε ἡ γυνὴ εἶπεν :

— Ὁ Ἀζαήλ ἱσταται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, διότι τὰ γράμματα σημαίνουνσι : Θάνατος οὐ θάνατος, ἀρχὴ ζωῆς ἄλλου. Ἀφοῦ δὲ ὁ οὐρανὸς ἦναι διὰ σέ κεκλεισμένος, σὲ συμβουλεύω νὰ ἀπελπισθῇς καὶ νὰ ἀποθάνῃς.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔβαλεν ὀξύτατον γέλωτα καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

## ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

## Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Καὶ πλησιάζουσα ἐκ νέου τὴν Ἀλίκην :

— Ἐὰν εἶχομεν τὸ θάρρος, ἀγαπητή μου, τῇ εἶπε, θὰ σ' ἐπεπλήττομεν σφοδρότατα.

Ἡ Ἀλίκη, στραφεῖσα, ἀπεκρίθη μετ' ἀθωότητος :

— Νὰ μ' ἐπιπλήξετε ; ἀλλὰ διὰ ποίαν αἰτίαν :

— Δὲν ἀρμόζει εἰς νεάνιδα νὰ ἐνασχολῇται τόσον διὰ τοὺς γείτονάς της. Ἡ

1. Ἀζαήλ, ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς.

περιέργεια αὕτη δύναται ν' ἀποβῇ ἐπικίνδυνος.

— Ἐπικίνδυνος ; εἶπεν ἡ Ἀλίκη μετ' ἐκπλήξεως.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Ἐμμα, διότι πιθανὸν νὰ προχωρήσῃς καὶ περαιτέρω καὶ μεγάλως θὰ ὑποφέρῃς· διότι ἐκεῖνος δὲν φροντίζει παντελῶς δι' ἐσέ· πρῶτον δὲν σε γνωρίζει καὶ.

— Ἀλλὰ μὲ γνωρίζει ! ἐπανελάθεν ἡ Ἀλίκη μετὰ ζωηρότητος.

— Δὲν σκέπτεται ὁμῶς δι' ἐσέ.

— Ἀπ' ἐναντίας ! . . .

Καὶ ὅλως συγκεχυμένη ἡ Ἀλίκη ἐσιώπησεν, ἀφοῦ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας. Βεβαίως ἡ συνειδησίς της δὲν τὴν ἔτυπεν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε συνεστέλλετο δι' ὅσα εἶχεν εἰπεῖ.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις ; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα, ἐπιμένουσα εἰς τὴν μεγάλως ἐνδιαφέρουσαν ταύτην συνδιάλεξιν.

Ἡ Ἀλίκη ἐσιώπη.

— Δὲν σοὶ ὠμίλησε ποτέ ; . . . Μήπως σοὺ ἔγραψε ;

Καὶ παρετήρει τὴν Ἀλίκη, ἥτις ἤρχιζεν ἐκ νέου δισταζούσα, καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἡ σιωπὴ σου, ἀγαπητόν μου τέκνον, μὰς ἐμβάλλει εἰς πολλὰς ἀνησυχίας, τῇ εἶπεν ἡ κυρία Φρουασὺ μετὰ γλυκύτητος. Μήπως κρύπτεις κανὲν μυστικόν ; . . . Ἐλαβες ἐπιστολὰς ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Ρίβες ; Τίνι τρόπῳ περιήλθον εἰς χεῖράς σου ; Εἰπέ μας ἐλευθέρως τὰ πάντα.

Καὶ ὁμιλοῦσα ἡ κόμησσα εἶχε λάβῃ τὰς χεῖρας τῆς Ἀλίκης καὶ προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτῆς.

— Τὰς ἐπιστολὰς εὗρον εἰς τὴν σκιάδα τοῦ κήπου μας, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε μόνον ἡ κόμησσα ἤκουσε τοῦτο.

— Καὶ τὰς ἀνέγνωσας ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φρουασὺ μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀνέγνωσα τὴν πρώτην, ἠγνούν πόθεν προήρχετο, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη τόσον καλὴ, ὥστε ἀνέγνωσα καὶ τὰς λοιπὰς.

— Καὶ σοὺ γράφει ὅτι πάντοτε σκέπτεται δι' ἐσέ ;

Ἡ Ἀλίκη ἐνευσε κάτω.

— Ἀ ! ἔπραξες κακίστα νὰ μὰς ἀποκρύψῃς πάντα ταῦτα ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

Καὶ ἀφῆσας τὰς χεῖρας τῆς Ἀλίκης, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ. Τότε τὰ δάκρυα τῆς νέας, τὰ ὁποῖα εἶχον κρατηθῇ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ὀδυνηρὰν ἐξέτασιν, ἔρρευσαν ἀφθόνως. Ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Φρουασὺ, καὶ λαμβάνουσα τὰς χεῖράς της :

— ὦ ! ἀγαπητή μου κυρία, τῇ εἶπε δακρυρροοῦσα, φανῆτε ἐπισικῆς πρὸς ἐμέ. Ἐὰν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον μία νέα ὀρφανὴ καθίσταται εὐτυχής, γνωρίζουσα ὅτι σκέπτεται τις καὶ φροντίζει δι' αὐτήν, ἠθέλατε δικαιολογήσει τὴν διαγωγὴν μου. Δὲν εἶνε μόνη τότε εἰς τὸν κόσμον, ὅταν ἀγαπᾶται. Ἡ ἀγνωστὴ ὅτι εἶμαι μία δυστυχὴς ἐγκαταλελειμμένη !

— Ἀλίκη ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ὤδρῦ,

μετ' ἐπιπλήξεως προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν νέαν ἀπὸ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἥς ἡ συγκίνησις ὁλοὲν ἠδύναεν. ὦ ! ὑπῆρξατε εὐνοῦκαὶ ἀμφοτέραι δι' ἐμέ, ἐπανελάθεν ἡ Ἀλίκη, ὅπως ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιπλήξιν τῆς κυρίας Ὤδρῦ, σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, καὶ οὐδέποτε θέλω λησμονήσει ὅσα ἐπράξατε δι' ἐμέ. Ἀλλ' ὅσον γλυκεῖς καὶ ἂν ᾖνε οἱ ἀσπασμοί σας, ἀδύνατον ν' ἀντικαταστήσωσιν ἐκείνους τῆς μητρὸς.

Ἡ Ἀλίκη ἤθελε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁμιλοῦσα οὕτω κατέφερε νέον τραῦμα εἰς τὴν Ἐμμαν, καὶ τραῦμα φοβερόν. Ἐννοήσασα ὁμῶς ὅτι διὰ τῶν λέξεών της, ἐλύπησε τὴν κόμησσαν, ἐκάθησε πλησίον της καὶ ἐξηκολούθησε.

— Συγγνώμην, διότι αἱ λέξεις μου σὰς ἐλύπησαν, προσφιλῆς μου κυρία. ἀλλὰ σήμερον ἐπεκαλέσθητε τὴν εἰλικρινειάν μου. ὦ ! ἐὰν εἶχον μητέρα, πόσον θὰ τὴν ἠγάπων ! . . . Πόσον θὰ τὴν ἐλάτρευον ! . . . Περὶ οὐδενὸς ἄλλου θὰ ἐφρόντιζον. Ἡ παρούσα τοῦ κυρίου Ρίβες οὐδεμίαν ἐντύπωσιν θὰ μοὶ ἔκαμνε. Ἀλλῃ ἀγάπη δὲν θὰ εὑρίσκε θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου !

Ἡ Ἐμμα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομεινῇ περὶ σσότερον. Ἀπεσπάσθη ἀμέσως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀλίκης, ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διηυθύνθη πρὸς τὸν κήπον. Ἡ κ. Ὤδρῦ, ὡσάύτως συγκινηθεῖσα, προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν νεάνιδα τὴν ἀπότομον ταύτην ἀναχώρησιν τῆς Ἐμμας. Τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὴν νευρικὴν κατὰστασιν της, καὶ ἐξῆλθεν ὅπως τὴν συναντήσῃ.

Ἐν ᾧ ἡ Ἀλίκη ἐκάθητο μόνη εἰς τὴν αἰθούσαν, αἱ δύο γυναῖκες συνδιελέγοντο ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κήπον. Ἀνησυχούν μετὰ γάως δι' ὅσα ἤκουσαν πρὸ μικροῦ παρὰ τῆς Ἀλίκης· ἐσκέπτοντο δὲ διὰ τίνων μέσων ἠδύναντο νὰ νικήσωσι τὰ αἰσθήματα, ἀτίνα ἐνάγνοιζαν τῶν καὶ μετ' ὅλην τὴν ἐπιβλεψίν των, εἶχον πολιορκήσει—δὲν ἀμφέβαλλον πλέον περὶ τοῦτο—τὴν καρδίαν τῆς προστατευομένης των. Δὲν ἐφαντάζοντο τὰς δυσχερείας, αἵτινες ἠδύναντο νὰ παρουσιασθῶσιν. Ἐκάστη αὐτῶν ἐζήσεν, ἠγάπησεν, ὑπέφερε, καὶ ἡ πεῖρα τὰς ἐδίδαξεν, ὅτι δὲν ἀποσπᾷ τις τόσον εὐκόλως ἐκ μίας νέας, ἥς ἡ καρδία ἦτο ἀγνὴ μέχρι τοῦδε παντὸς αἰσθήματος, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός της. Πολλὰ μέσα εὑρίσκον, ἀλλ' οὐδὲν ἐθεώρουν κατὰλληλον. Τέλος ἐσκέφθησαν, ὅτι τὸ προτιμότερον ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει ἦτο ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς Ἀλίκης ἐκ Παρισίων. Ἀλλ' ἔκριναν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν προετοιμάσωσι πρὸς τοῦτο, ὅπως μὴ προσβάλλωσι τὸ πνεῦμα τῆς νεανίδος ἐπικίνδυνοι σκέψεις. Ὅθεν συνεφώνησαν νὰ ἐπανιδωθῶσι προσεχῶς καὶ νὰ ὁμιλήσωσιν ἐκ νέου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦτο.

Ἦτο σχεδὸν ἐβδόμη ἡ ὥρα, ὅτε ἡ κόμησσα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης της. Ἐπιθυμοῦσα δὲ ν' ἀφίχθῃ εἰς τὸ μέγαρόν της, πρὸ τοῦ γεύματος, ὅπως μὴ παρητηρηθῇ ἡ μακρὰ ἀπουσία της, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύσῃ. Καθ' ἑδὸν λυ-



πληρόταται προαισθήσεις έβασάνιζον τὸ πνεῦμα τῆς κομῆσεως.

Δ

Ὁκτὼ ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν εἰς Νετλὺ ἐπίσκεψίν τῆς, ἡ κυρία Φρουασὺ εὐρίσκετο μόνη εἰς μικρὰν αἰθούσαν τοῦ μεγάρου τῆς. Ἡ ὥρα ἦτο ἐννάτη καὶ τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου Ρίβες γεῦμα εἶχε τελειώσει. Ὁ κόμης καὶ ὁ νέος διπλωμάτης, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισαν τὴν Ἑμμαν, ἐξῆλθον. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς ὁ κύριος Φρουασὺ ἐπανῆλθεν ὅπως διέλθῃ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἐσπέρας μετὰ τῆς συζύγου του. Εἰς ταύτην ὤφειλεν ὁ κύριος Ρίβες τὴν πρόσκλησιν, ἢ ἔλαθεν ἐκ μέρους τοῦ κόμης. Διότι βλέπων ὁ κύριος Φρουασὺ ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ σύζυγός του τὸν ἠρώτα πολλάκις περὶ τοῦ νέου τούτου, ὃν συνήντα, ὡς ἔλεγε, συχὰ εἰς τὸ δάσος, τῇ ἐπρότεινε τέλος, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ τῇ παρουσιάσῃ τὸν νέον συναδελφόν του. Αὕτη ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασίν του, καὶ ἠδυνήθη οὕτω, κατὰ τὸ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν γεῦμα, νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐν ἀνέσει τὸν κύριον Ρίβες. Μείνασα δὲ κατόπιν ἐντελῶς μόνη προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ δυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ εὐνοϊκὸν συμπέρασμα διὰ τὴν Ἀλίκην.

Φεῦ! δὲν εὕρισκεν οὐδὲν σημεῖον ἐνθαρρυντικόν. Ὁ κύριος Ρίβες τῇ ἐράνη ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος καὶ λιανέπαγωγός, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του δὲν τῇ ἤρεσε διόλου.

Ἡ κυρία Φρουασὺ ἐσυλλογιζέτο πάντα ταῦτα, ὅταν ἠνοίχθη αἴφνης ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ σύζυγός τῆς.

— Λοιπὸν, ἀγαπητῇ μου φίλη, τῇ εἶπε, καθήσας πλησίον τῆς, πῶς σοῦ ἐφάνη ὁ κύριος Ρίβες; Ἐπειδὴ τῶρα δὲν μὰς ἐμποδίζει ἡ παρουσία του δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀνέτως περὶ τοῦ μεγάλου τούτου διπλωμάτου, εἴχατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσετε, κ' ἐγὼ ὡς καλὸς σύζυγος ἀμέσως σὰς τὸν ἐπαρουσιάσω.

— Εἰς ποῖον μέρος τὸν ἀφήσατε; ἠρώτησεν ἡ κόμης.

— Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἑλλυσίων Πεδίων, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις τῷ διηγείται διάφορα πράγματα. Ἡξεύρετε πόσον ὁ ἐξαδελφός μας εἶνε φλύαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Ρίβες ἀφ' ἐτέρου τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα.

— Δὲν ἐγένετο λόγος ἐσχάτως ὅτι ὁ νέος οὗτος πρόκειται νὰ νυμφευθῇ; ἠρώτησεν ἡ Ἑμμαν μετ' ἀδιαφορίας.

— Πράγματι, μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρντίε, ἀλλ' ὁ γάμος ἀναβάλλεται, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία εἶνε μόλις δεκαεπταετής.

— Ἀλλὰ λησμονεῖτε, φίλε μου, ὅτι ὅταν μ' ἐνυμφεύθητε εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν; παρετήρησεν ἡ κυρία Φρουασὺ.

— Ἐχετε δίκαιον κ' ἐγὼ ἤμην τότε εἰκοσι πέντε ἐτῶν, εἶπεν ὁ κόμης στενάζων.

— Λυπεῖσθε διότι παρῆλθεν ἡ ὥρα ἡλικίας σας;

— Λυποῦμαι ταύτην τὴν στιγμὴν, καθὼς θὰ λυποῦμαι καὶ θὰ θλίβομαι καθ' ὅλον τὸν βίον μου, διότι ὡς ἐγκατέλειψα ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὸν γάμον μας, ὅπως μεταβῶ εἰς Ἀμερικὴν νὰ ἐκπληρώσω ἀνωφελῇ ὅλως ἀποστολὴν. Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ μωρᾶς φιλοδοξίας εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν καὶ ὅταν μάλιστα ἐχῇ ἀσπασθῇ τὸ δυσχερὲς στάδιον τῆς διπλωματίας. Ἐλπίζω τις νὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ ὑπουργὸς ἢ πρεσβευτής, θυσιάζει τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν, καὶ τὸν φαῖδρον καὶ ὠραῖον βίον αὐτῆς ἀφίνει ἐντελῶς μόνην σύζυγον, νέαν καὶ ὠραίαν, καθιστᾷ χήραν ἐκείνην, ἣν πρὸ μικροῦ ἐνυμφεύθη, τὴν ἐγκαταλείπει μόνην, ἀγνοοῦσαν τὴν πείραν τοῦ κόσμου, ἐκτεθειμένην εἰς πάσας τὰς ραδιοουργίας καὶ ἀποπλανήσεις τῶν φαυλοβίων, καὶ κινδυνεύει νὰ ἴδῃ ταύτην παρεκτρεπομένην, ἐὰν δὲν εἶνε ὡς ὑμεῖς, προσφιλὴς μου Ἑμμαν, γυνὴ ἐνάρετος καὶ μετὰ μεγάλην καρδίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

\*\*\*

Εἰς τὸ προσεχές :

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ

Διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΛΗΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

— Ἐχει χρυσὴν καρδίαν. Φαντάσου τί ἦτο ἡ Οὐρανία; μία πτωχὴ διδασκάλισσα; καὶ ὁμῶς ἅμα ἔμαθε ὅτι δυστυχὴς ἀνθρωπίνη ὑπαρξὶς ὑποφέρει, ἀμέσως ἔστειλε τὸν ἰδιαιτερόν ἱατρὸν τοῦ καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ ὁ ἴδιος τὴν τροφὴν καὶ τὰ φάρμακα.

— Ναι, μὰ ἡ Οὐρανία δὲν ἐδέχθη οὔτε τὰ φάρμακα οὔτε τὴν τροφὴν καὶ ἀπέθανεν ἀφοῦ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἔφαγε τίποτε.

— Ἡ ἀσθένεια τὴν κατήνησε πεισματάρια.

— Ἡ πράξις ὁμῶς τοῦ κ. γραμματέως δὲν ἐμίκραινε διὰ τοῦτο; ἀπεναντίας ὅλοι τὸν θαυμάζουν καὶ τὸν ἐπαινοῦν.

Τότε ἐπενέβην ἐγὼ.

— Ἀν ἐγνώριζον τὴν ἀλήθειαν!! εἶπον... ἀκούσατε Ἐλαβε τὸ πτυχίον τῆς κατὰ τὸ 1885 καὶ ὁ Σύλλογος τὴν ἔπεμψεν ὡς διδασκάλισσαν εἰς ἕν χωρίον τῆς Ἀνατολῆς.

— Τί πληξίς! ἔλεγε, βλέπousα τὰς ξενοφώνους μαθητριάς τῆς λαλούσας πρὸς αὐτὴν διὰ σχημάτων.

Ἐξῆ μόνη μετὰ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ μαθητικοῦ τῆς βίου, ὅστις ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ τῆς ζωῆς τῆς.

Μετὰ τῶν πλείστων συμμαθητριῶν τῆς διετῆρει ἀλληλογραφίαν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαί, θερμαὶ καὶ συνεχεῖς κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον, ἠραιώθησαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὸ δεύτερον. «Συγγνώμην, Οὐρανία μου, ἀνδρὸς τοῦ γράφω τακτικά, γνωρίζετε πόσας ἀσχολίας ἔχει κόρη μεμνηστευμένη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος πλησιάζει», τῇ ἔγραφεν ἡ μία. «Πῶς φοβοῦμαι, Οὐρανία μου, μήπως πάρῃς λεξικὸν γιὰ νὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα μου; σὲ φανταζομαι ὁμιλοῦσαν τὰ τουρκικὰ καὶ προφέρουσιν χονδροειδέστατα τὰς ἐλληνικὰς λέξεις καὶ τὸ χειρότερον στολισμένην Ἀνατολίτικα» ἐγὼ δὲν σ' ἔγραψα, διότι εἴμεθα στὰ λουτρά τῆς Προύσης, ὅπου ἐξετρελλάναμε τὸν κόσμον μετὰ τὴν εὐθυμίαν μας» ἔγραφεν ἄλλη. Μόνη ἡ Οὐρανία εἰργάζετο ἐπὶ 10 ὥρας καὶ ὑπέφερε τὴν μοναξίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἡ νεότης τῆς. Μίαν ἡμέραν ἐξῆλθεν εἰς περίπατον· ἡ φύσις ἦτο τόσον πλουσία καὶ μεγαλοπρεπής, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Οὐρανίαν διὰ τὴν μόνωσίν τῆς.

Κάτω ἀπὸ ἕν δένδρον παρετήρησε νέον φυσιογνομίαν συμπαθοῦς, ὅστις ἔφερε πῖλον εὐρωπαϊκόν... Πῶς εἶχεν ἐπιθυμήσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος τῆς!

— Ἀς ἡμῶνα! στὸ Πέρα! ἔλεγε μελαγχολικῇ, νὰ ἔβλεπα τὰς χαριτωμένας βυζαντινὰς, μετὰ τὰ κομψὰ φορεματάκια των, νὰ ἔβλεπα τοὺς κυρίους μετὰ τὰ καθαρὰ περιλαίμια των καὶ τοὺς πῖλους των. Ποιὸς θὰ ἐφεντάζετο, ὅτι θὰ αἰσθανθῶ νοσταλγίαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

Καὶ ἐγέλα μόνη τῆς ἐκεῖνον τὸν γέλωτα, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκε ἡχὴν εἰς φιλικὰ χεῖλη, τὸν γέλωτα τῆς μοναξίας. Ἀλλὰ τῶρα εἶχεν ἀπέναντί τῆς ἀνθρωπὸν μετὰ περιλαίμιον καὶ πῖλον· τί χαρὰ!!

Ἐπλησίασε μετὰ θάρρος, τοῦ ὁποῦ τὴν ὑπερῆν ἡ γνῶσις.

Ἐκεῖνος, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐλκυόμενος αἰσθημάτων, τὴν ἐπλησίασεν ἐπίσης· τὴν ἐχαίρετисεν εὐγενῶς καὶ εἶπε:

— Δὲν εἴσθε ἡ διδασκάλισσα; Σὰς περιέμενα. Ποτὲ δὲν κατάρθωσα νὰ σὰς συναντήσω· καὶ ὁμῶς ἡ ιδέα ὅτι ὑπάρχει ἕνα πλάσμα ἐκ τῆς πατρίδος μου, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει ὅτι, ὑπέφερα ἐγὼ, μετὰ ἀνεκούφιζες. Τί τὰ θέλετε, ὁ ἀνθρωπὸς εἶνε ἐγωιστής. Θέλει ὅταν εὐτυχῇ μόνος αὐτὸς νὰ εὐτυχῇ καὶ ὅταν ὑποφέρῃ ἀνακουφίζεται σκεπτόμενος ὅτι δὲν ὑποφέρει μόνος.

— Ποῖος εἴσθε;

— Ὁ διδασκαλός.

— Ἀλήθεια; καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἐσκεπτόμην· ἔχαιρα ὅταν ἐφανταζόμην, ὅτι δὲν ἤμην μόνη, ὅτι καὶ εἰς ἄλλος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀπὸ τῶν φίλων του.

Μόνον οἱ μακρὰν τῆς πατρίδος ζῶντες δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὴν στοργὴν, μετὰ τῆς ὁποίας ἔβλεπον ἀλλήλους οἱ δύο ἐξόριστοι. Ἦλθε τῶρα καὶ ἡ σειρά τῆς Οὐρανίας νὰ μὴ γράφῃ τακτικῶς εἰς τὰς φίλας τῆς, ἦτο ἀπησχολημένη.

— Ἐγὼ μισῶ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγ-



γελμα, ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἄλλως τε δὲν ἐγεννήθη δι' αὐτό. Ἐσπούδαζα νομικὰ εἰς τὸ Παρίσι, μὰ οἱ γονεῖς μου διέκοψαν τὴν ἐπιχορήγησιν, διότι ἐπάνδρεψαν τὴν ἀδελφή μου καὶ τῆς ἔδωκαν ὅ, τι εἶχαν. Τώρα ἐγὼ ἐργάζομαι διὰ νὰ συναζῶ ὀλίγα χρήματα καὶ ν' ἀποτελειώσω τὰς σπουδὰς μου. Ἀχ, θὰ τὸ κατορθώσω ἄρα γε; καὶ νὰ σκέπτομαι, ὅτι ὑπάρχουν τόσα γεμάτα βαλάντια καταδικασμένα εἰς ἀχρηστίαν! δὲν εἶνε ἄδικον; τί λέγει καὶ ἡ Οὐρανία μου; Σοῦ φαίνομαι γεννημένος γιὰ δάσκαλος;

Ἡ Οὐρανία ἡγάπα ἤδη τὸν φριδρὸν φίλον, τὸν ὁποῖον τῇ ἐπεμψεν ἡ Πρόνοια.

— Θὰ σοῦ προτείνω κάτι τι, μὰ νὰ δεχθῇς, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν σοβαρῶς.

— Τὰ πάντα παρὰ σοῦ δέχομαι, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον, εἶπεν ἐκεῖνος μειδιῶν πρὸς τὴν ξανθὴν κόρην. Ἐγὼ ὅταν ἀγαπῶ εἶμαι...

— Ἀφῆσε αὐτά. Ἀν μείνης μόνος σου ποτὲ δὲν θὰ τὸ κατορθώσης νὰ σπουδάσης· θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω; Ἡ μητέρα μου ζῇ μὲ τὴν ἀδελφή μου τὴν 'πανδρεμένην, ἐγὼ ἔχω πολὺ ὀλίγες ἀνάγκες ἐδῶ ὅπου ὅλα εἶνε τόσον εὐθηνά. Ἀμὰ ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος θὰ σοῦ στέλλω τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ μου καὶ μὲ τὰς ὀλίγας οἰκονομίας ποῦ ἔχεις, θὰ ζήσης εἰς κανένα ὑπερφοντῶν Παρισίων καὶ θὰ ἰδῇς τί γρήγορα περνοῦν τὰ δύο ἔτη.

Ὁ Περικλῆς συνεκινήθη ἔλαβε στάσιν σοβαρὰν καὶ εἶπεν ἐπισήμως:

— Δέχομαι· καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπανεέλθω διδάκτωρ, ἔχε ἔτοιμα τὰ νυμφικὰ σου, διότι θὰ γείνη ὁ γάμος μας, καὶ μνηστὴ πολυαγάπητε; καὶ ἔθηκε φίλημα φλογερὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκείνη δὲν ἀνταπέδωκεν, ἀποσυρθεῖσα δειλὴ καὶ κατακόκκινη.

Ὁ χωρισμὸς ἦτο πικρὸς διὰ τὴν ἀτυχὴ κόρην, ἡ ὁποία ἀπεμονοῦτο πάλιν, ἀλλ' ἔκλαυσε καὶ ὁ Περικλῆς μᾶλλον ὅτι τὸν περιέμενον οἱ Παρίσιοι.

Ἐπὶ δύο μακρὰ ἔτη ὑπέφερε τὴν ξενιτείαν, τὴν μόνωσιν, τὰς στερήσεις, διὰ νὰ ζῇ ὁ ἥρωας τῆς ἀξιοπρεπῶς... ἐκεῖνος ἔγραφε θερμῶς ἀλλὰ σπανίως, ἕνεκα τῶν πολλῶν μαθημάτων του...

Μίαν ἡμέραν ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν, τὴν τελευταίαν του.

Οὐρανία μου,

«Στελλέ μου τὸν κατάλογον τῶν χρημάτων, ὅσα δι' ἐμέ ἐξώδευσες. Θὰ σοῦ τὰ πληρώσω διπλάσια. Τώρα λάβε πρὸς τὸ παρὸν τὸ συνάλλαγμα, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔσωκλειώ διὰ λίρας 50. Ὁ γάμος μας εἶνε ἀδύνατον νὰ γείνη. Λυποῦμαι πολὺ ἀλλ' ἴσως ὁ Θεὸς δὲν μὲ εὗρεν ἀξιόν τῆς ὑψίστης ταύτης εὐτυχίας καὶ δι' αὐτὸ θέτει προσκόμματα. Προσελήφθην εἰς τὸ προξενεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς γραμματεὺς· ἀπολαμβάνω ὀλίγα καὶ πρέπει νὰ ζῶ ἀξιοπρεπῶς κάπως, διὰ νὰ ἔχω ἐλπίδας προβιθασμοῦ, ὥστε οὔτε πρέπει νὰ σκέπτομαι περὶ γάμου καθὼς ἐννοεῖς. Εἶσαι λογικὴ καὶ ἀγαθὴ, θὰ μὲ συγχωρή-

σης, διότι ὁ μᾶλλον ἀξίος οἴκου εἶμαι ἐγώ.

Ἐγείναι, Οὐρανία μου, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ μου.

«Ὁ Περικλῆς σου».

Ἀγαπητὴ ἀδελφὴ... εἶπε πικρῶς μειδῶσα ἡ κόρη καὶ ἐνέκλεισεν εἰς φάκελλον τὸ συνάλλαγμα τοῦ Περικλέους, τὸ ἐπέγραψε κατὰ τὴν νέαν ἐν Κωνσταντινουπόλει διεύθυνσιν του καὶ τὸ ἐπεμψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἐπειτα ἔκλαυσε πικρῶς.

— Χρήματα... εἶπε... χρήματα... λοιπὸν ἐνόμισεν ὅτι πληθύνονται μὲ χρήματα τόσαι ἀγρυπνίαι, τόσαι στερήσεις, τόσος ἔρως! Ὅθι ὑπάγω νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ πέσω 'στὰ πόδια του καὶ θὰ τὸν συγκινήσω. Δὲν εἶναι κακὸς· φοβεῖται δι' ἐμέ... φοβεῖται μήπως δὲν στέρξω εἰς τὰς στερήσεις... θὰ τοῦ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντινουπόλιν ἀλλ' ἡ ἀπάντησίς του ὑπῆρξεν: «Ἐσολογικὴ...» καὶ τὰ τοιαῦτα. Μετέβη κατόπιν εἰς μίαν φίλιν τῆς καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Περικλῆς Βυζαντίου νυμφεύεται τὴν θυγατέρα γηραιοῦ διπλωμάτου, ὅστις τοῦ ὑπόσχεται προστασίαν.

— Πρέπει νὰ ἰδῇς τὴν νύμφην, Οὐρανία μου. Νὰ ἰδῇς κωμικὸ μούτρο... γελοία φιλαρέσκεια, θὰ σκάσης στὰ γέλοια.

Ἡ Οὐρανία δὲν ἐγέλα ὅμως, μ' ὅλους τοὺς καγχασμοὺς τῆς φίλης της. Ἀνεχώρησε σχηματίσασα ἐν σχέδιον.

Μετέβη εἰς τὸν διπλωμάτην. Διηγῆθη τὰ πάντα καὶ ἐζήτησε δικαιοσύνην.

— Εἶπε πῶς θὰ σὲ πληρώσω;

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν θέλω χρήματα.

— Κάμνεις πολὺ ἄσχημα. Ὁ Περικλῆς ἐφέρθηκε σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Ὁμόλογα δὲν εἶχατε,μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ σοῦ φάγῃ τὰ χρήματά σου. Ὅσον δὲ διὰ τὸν γάμον του μὲ τὴν κόρην μου, δὲν μπορῶ δι' ἓνα τόσῳ μικρὸν ἐπείσοδιον νὰ τὸν διελύσω. Τὸ παρελθὸν δὲν θεωρεῖται.

Τότε ἠσθένησε, καὶ ὁ κ. Περικλῆς ἐπεμψε φάρμακα καὶ ἱατροὺς, τὰ ὅποια ἐκείνη δὲν ἐδέχθη... δὲν πταίει ἂν ἐδέχθη τὴν μεγαλοπρεπῆ κηδεῖαν, τὴν ὁποῖαν τῇ ἔκαμε διότι... ἦτο νεκρά.

— Λοιπὸν ἀκόμη εὐρίσκετε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἔχει χρυσὴ καρδιά;

— Στοιχηματίζω ὅτι τὰ ἐπενοήσατε αὐτά, Δεσποινίς, διὰ νὰ ἀμαυρώσετε τὴν δόξαν τοῦ φίλου μας· εἶπε μία νέα πολὺ ἐνθουσιώδης διὰ τὸν γραμματέα τοῦ Ἐλ. προξενίου.

— Ἐγώ... νὰ τὸν χαίρεσθε τὸν φίλον σας, λαμπρὸς ἄνθρωπος, χρυσὴ καρδιά... Καὶ μὲ τί χάριν δένει τὸν λαίμοδότην του!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

# ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Γεωργίου Ὁθωναίου, Ἡλίου Θ. Κοττόρον, Δημ. Κολποδίνου, Ἀλέξ. Ἰγγλέσην, Μιχαὴλ Β. Μαυρον, Δημητρίου Β. Μαυρον, Πέτρον Γ. Ἰγγλέσην. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κυρίαν Ὀλγαν Μ. Κτενῆ. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. — Τακτικῶς Ἀναγνώστη «Εκλεκτῶν». Ἀπαλλάξατέ μας, παρακαλοῦμεν, ἐξόδων καὶ ἀπωλείας χρόνου. Φύλλα προηγούμενα δύνανται νὰ προμηθευθῇ ἐκ τοῦ γραφείου μας. Τὸ «Εκτὸς τοῦ Νόμου» ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ἀρ. 424, αἱ δὲ «Περὶ πίστεως Στραταρχοῦ» ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 448. — κ. Χ. Παπαδημητρίου. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ σας. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν — κ. Παυσανίαν Παπαστεργίου. Ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Γ. Πρετεντέρην. Εἰς τὸ ἔξῃ θὰ ἀποστέλλονται τὰ «Εκλεκτά» κατὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν σας. — κ. Ι. Κουρούσην. Ἐλήφθη σημειώσις σας. — κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Φύλλα 11 ἀπεστάλησαν. Μᾶς ὁφείλετε δραχ. 1:80. Διὰ τὰ λοιπὰ φροντίει ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθηκῆς», πὸς ἣν ἀπεστράφημεν σημειώσιν σας. — κ. Νικόλαον Πάτρα. Ἀπεστάλη. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἀθ. Εὐσταθίου. Τὸ φύλλον θὰ λαμβάνει ὁ κ. Χ. — κ. Γεωργίου Γιουνέττον. Ἐγράψαμεν. — κ. Ι. Μιχαηλίδην. Παραγγέλια σας ἐξετελέσθη Φύλλα «Εκλεκτῶν». καὶ «Ἐφ' τῶν Κυρίων» ἀπεστάλησαν ὅς πρὸς τὰ λοιπὰ, δυστυχῶς, δὲν εὐρίσκονται ἐν Ἀθῆναις. — κ. Ἰωάννην Κρίτην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει. — κ. Δ. Μαυροσφαῶν Κ. Γ. Παπαδόπουλον. Δ. Χ. Ἀδῆμ. καὶ Ἀθ. Ἐμ. Μπαρούτην. Ἐνεγράφητε ἀπὸ τῆς 17 Ἰουνίου. — κ. Ζ. Ζαφειρόπουλον. Ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει σώματα 15, ἀπὸδεξις νέου συνδρομητοῦ καὶ φύλλα «Εκλεκτῶν». Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ζωηρὰς ὑπὲρ τῶν «Εκλεκτῶν» ἐνεργείας σας. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πασαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΣΤΑΝΔΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δραχ. 3.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὑφηγηταί τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Α. Καλλιδικῆς ὑφηγητῆς κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δραχ. 9, ἐν τῷ ὀνόματι δαπν. φρ. χρ. 10.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν του